

Maria Climent

Mai és una paraula molt lletja

Una història d'infertilitat

arallibres

Títol original: *Mai és una paraula molt lletja*

Primera edició: febrer del 2024

© Dels textos: Maria Climent, 2024

© D'aquesta edició:

Ara Llibres

Carrer del Perú, 186

08020 - Barcelona

www.aralibres.cat

Direcció editorial: Joan Carles Girbés

Edició: Marta Abella

Edició de taula i producció: Mònica N. Irún

Disseny de coberta: Marc Cubillas

Il·lustracions de coberta: Luisa Rivera

Fotocomposició: Fotoletra S.A.

Correcció: Elisabet Kamal i M. Mercè Riu

Impressió: Romanyà valls

ISBN: 978-84-1173-046-4

Dipòsit legal: B 2243-2024

Tots els drets reservats als titulars del *copyright*.

A totes les que hi heu passat.

Taula

Casella de sortida	11
Infèrtil, jo?	15
La interminable betaespera	21
IA, FIV, ICSI, WTF	31
<i>L'affair</i> amb les injeccions	41
Fins a la derrota final	49
Un cim provisional	57
Una de cada sis	61
Una criatura que s'assembla a tu	67

A la vuitena va la vençuda	75
Dona'm un motiu	87
... i tenim plans de futur	93
La desena moneda a l'aire	97
Agafa llapis i paper	101
Quants escuts, quantes cuirasses	107
Si-tot-va-bé	111
La por	119
Final i principi a viure sense tu	125
Epíleg	129
Agraïments	131

Casella de sortida

En el moment en què escric aquestes línies estic travessant el que s'anomena una betaespera, que és el període que passa des que s'acaba un tractament de reproducció assistida fins que et fan la prova en sang per saber si el tractament en qüestió ha funcionat, és a dir, si estàs embarassada o no. És la desena. Sí, senyores. La desena betaespera de la meva vida.

D'aquí a dos dies sabré si el test és positiu o negatiu i a hores d'ara només tinc la certesa que, en qualsevol dels dos casos, començarà un nou període de patiment. A aquestes altures, ja he après que un positiu no vol dir res; només que passes a la fase següent. A través d'aquestes pàgines relato, en temps real, què se sent durant tot el procés, també si (i tant de bo) acaba havent-hi embaràs i (tant de bo aquesta vegada, sí) va bé.

Et pots imaginar que si vaig per la desena betaespera sé de què va això de la infertilitat. Es parla d'infertilitat quan una dona en edat fèrtil no ha pogut quedar-se embarassada després d'haver-ho intentat pels mètodes tradicionals com a mínim un

any sencer, si és menor de trenta-cinc anys, i també quan una dona pateix diversos avortaments espontanis. Segons els experts, pot ser causada per problemes físics, hormonals, per l'estil de vida o per factors ambientals. La majoria dels casos d'infertilitat femenina són a causa de problemes d'ovulació. Un dels més habituals és la insuficiència ovàrica primària, en què els ovaris deixen de funcionar abans de la menopausa natural. Un altre dels més freqüents és la síndrome d'ovari poliquístic, que fa que els ovaris no alliberin un òvul amb regularitat o no puguin alliberar-ne un de sa.

S'estima que un 17% de la població espanyola és estèril. Es diu ràpid, però és quasi una de cada cinc persones. I cap es pensa que li tocarà a ella. Al voltant d'un terç de vegades, la infertilitat és un problema de la dona. Un altre terç, de l'home. En el terç restant, no se'n pot trobar una causa. (Espòiler: aquest és el meu cas.)

Els últims estudis indiquen que Espanya és a la cua de la reproducció del món, amb només 1,2 fills de mitjana (la mitjana europea és d'1,5 i la de França, per exemple, d'1,9). De fet, Espanya ja és el país d'Europa on hi ha més dones que tenen fills passats els quaranta anys. Segons l'Institut Nacional d'Estadística (INE), entre els motius que porten les dones d'entre 30 i 39 anys a no tenir-ne, hi ha un 43% que ho atribueixen a causes econòmiques, un 39% perquè asseguren que no poden conciliar, i un 18% per problemes de salut o perquè no volen.

És un fet que haver de posposar la maternitat per condicions laborals i/o econòmiques i la precarització de la vida en

general condueix a la infertilitat femenina. Aquesta evidència contrasta amb la pressió que senten les dones per la urgència de la decisió pel que s'anomena «rellotge biològic»: a partir dels trenta-cinc anys, la fertilitat femenina cau en picat. (En un pensament màgic, em pregunto com seria el món si aquesta pressió l'haguessin de passar els homes i no les dones. Si abans dels trenta-cinc, els homes que ho volguessin haguessin de ser pares perquè a partir d'aquesta edat ja els resultés molt més complicat; si el món laboral s'hauria adaptat a ells, si s'haurien invertit més recursos en investigació contra la infertilitat masculina, si es parlaria obertament d'aquesta pressió, del trauma de l'envel·liment, de la salut mental, del dol, si hi hauria altres tractaments, o si aleshores els llocs de poder del món els ocuparien les dones.)

Per parlar-ne profundament i a partir de les meves vivències m'he decidit a escriure la meua història, i així, contribuir mínimament a acabar amb l'estigma i fer visible una realitat que fa massa temps que es considera un «problema femení» i no un problema global.